

This is the sixth bulletin published by A Tale of A Tub—a non-profit institution for contemporary art and culture located in the former washhouse and bathhouse of the Justus van Efftencomplex in Spangen, Rotterdam. Our quarterly bulletins are published to accompany each major project and act as a home for our writing program, through which writers from a range of professional backgrounds write a text that speaks to what we currently have on show. Visit us in person at Justus van Efftenstraat 44, 3027 TK Rotterdam, or online at www.ataleofatub.org.

Dit is het zesde bulletin gepubliceerd door A Tale of A Tub – een non-profit instelling voor hedendaagse kunst en cultuur gevestigd in het voormalige washuis en badhuis van het Justus van Efftencomplex in Spangen, Rotterdam. Onze driemaandelijks bulletins worden gepubliceerd bij elk groot project en dienen als thuis voor ons schrijfprogramma, waarbij schrijvers met verschillende professionele achtergronden een tekst schrijven die aansluit bij wat we op dat moment tentoonstellen. Bezoek ons persoonlijk op Justus van Efftenstraat 44, 3027 TK Rotterdam, of online op www.ataleofatub.org.

OF
A
T
U
B.

Elegy for Kevin Killian
by DODIE BELLAMY

You write poetry / For dead persons.
—Jack Spicer, ‘Elegy’

Aeliana is on her way to pick me up, and I can’t find my rings—a pale blue oval Montana sapphire cabochon made by a woman in upstate New York—and a replica of a medieval ring crowned with a ruby that’s displayed in some museum in England, made by a guy in Sheffield. I never leave home without these rings. They ground and protect me. At home I keep them on my desk in a dish made of shungite, a black stone that clears away any unwanted energy the rings may have picked up. I also wear them when I’m writing. I’ve learned from my study of Georgian and Victorian jewellery—an interest that began with my widowhood—there is no shame in imbuing trinkets with meaning. I own several nineteenth century rings and locketts that originally were worn for somebody else’s mourning. These rings, being new, are outliers in my collection.

But where the fuck are they? I’m on the verge of an OCD panic when on the little altar I’ve constructed on top of a book case, my mother’s second wedding ring pops out, as if there were a little spotlight aimed at it. I wipe it off and put it on my right ring finger. Immediately I feel potent energy radiating from it—Mom’s energy but Kevin’s as well. It’s the kind of energy that in a fairy tale would mean the ring could never again be removed, don’t even try. Or that there was a pot of treasure somewhere and now I was wearing the magic ring that would lead me to it. Across its top is a glittery strip of tiny diamonds, like twenty-five of them, set in three rows. When my mother was alive, this was a popular second wedding ring for midwestern housewives, who once their husbands made enough money for a life that allowed little luxuries, upgraded from their humble original bands. At a certain point, I replaced the thin deco band that was bought on layaway when I married Kevin, and started wearing my mother’s glitzy ring. After he died I didn’t think I’d ever take it off. I even looked up online—how long should you wear your wedding band after your partner dies, and the internet said there was no rule. I was always searching for rules to give some structure to the impossible floundering of widowhood, but couldn’t find any. I suspect that’s how I got into Victorian jewellery. For the Victorians mourning was ornate and regimented, like a dance with preordained steps.

Aeliana texts, “We’re here.” I grab my backpack and race down the stairs, my diamond-studded finger sparking like crazy. We’re going to a sound bath in the AIDS Memorial Grove in Golden Gate park. Miraculously we find parking, then to get to the grove we carefully descend some roughly assembled steps. A plaque bearing the name of Sam D’Allesandro is said to be on a bench or a rock somewhere around here, but I’ve never found it. When Sam died of AIDS in 1988, at the age of thirty-one, his literary career was just taking off. Kevin and I, along with Sam’s partner Sean, were his executors—a responsibility that comes with much guilt, like we were never doing enough, like we had to work harder if Sam’s memory were to stay alive.

I lie down in a sleeping bag between two redwoods, and the sound bath begins. Impossibly high above my head, lacey branches intertwine, their patterns shifting with the breeze and sun. The crystal bowls are as transformative as they are promised to be. Floating there in a field of similarly cocooned people, I feel

alive and at peace, with a heart that’s spiraling open. Even though I know plenty of people who would roll their eyes at the notion of a sound bath, here among the redwoods my judgmental mind is silenced. After my friend Luka read an essay I’d recently finished, I shared with her my fear that others would find the piece corny, and Luka texted back: “I don’t think it is corny but I am not anti-corny. I think that which is called corny often speaks to our desires and aspirations.” One of the beauties of grief is that it cuts through the bullshit. Is a widow, who exists in a state of excess meaning, even capable of corniness? Here among the redwoods and leaves and sun and breeze, and the rumble waves of the crystal bowls, I feel Kevin with me, intensely so—even though he would have been an eye-roller. He loved to laugh at my New Age ways, and then he would insert details of those very ways into his fiction and poems. I wasn’t expecting today’s experience to be about him, but this is a memorial grove after all. I feel compelled to move my mother’s ring from my right hand to my left, like a real wedding band. The charge I receive from that is explosive.

The next day I walk into my office and the missing rings are in plain sight, in a clay chalice, three feet away from where they normally are. I say to myself, “this is freaky,” then open a text from Maxe: “Dodie, sending love today.” I ask: “Why?” “For Kevin.” I look at the Apple calendar, and it’s June 15—the sixth anniversary of his death. I got the dates confused, thinking it was in several days, on the 19th. Suddenly my experiences around the rings and the AIDS Memorial Grove makes sense. I do a private ritual for Kevin each year, but this is the first time I’ve been directed. Like a good Victorian I followed the promptings. The sound bath was more than a chakra healing. It was a rite for the dead, a rending of the veil between the rational world and the Other Side, and through it stepped Kevin.

DODIE BELLAMY is a novelist, poet and essayist. Key to her work is a commitment to narrative experimentation, through which she challenges the distinctions between fiction, essay and poetry with a focus on feminism, sexuality, cultural artifacts, both high and low, and all things queer. Past titles include *When the Sick Rule the World* (2015), *Bee Reaved* (2021) and *Writers Who Love Too Much: New Narrative Writing 1977–1997*, edited with her late husband Kevin Killian.

Elegie voor Kevin Killian
door DODIE BELLAMY

You write poetry / For dead persons.
—Jack Spicer, ‘Elegy’

Aeliana is onderweg om me op te halen en ik kan mijn ringen niet vinden—een ovale cabochon van lichtblauw Montana saffier, gemaakt door een vrouw in upstate New York—en een replica van een middeleeuwse ring met een robijn, die ergens in een museum in Engeland ligt, gemaakt door een man in Sheffield. Ik ga nooit van huis zonder deze ringen. Ze aarden en beschermen me. Thuis bewaar ik ze op mijn bureau in een schaalte van shungiet, een zwarte steen die ongewenste energie verwijdt die de ringen mogelijk hebben opgepikt. Ik draag ze ook als ik schrijf. Door mijn studie van Georgische en Victoriaanse sieraden—een interesse die begon toen ik weduwe werd—leerde ik dat het geen schande is om sieraden betekenis te geven. Ik bezit verschillende negentiende-eeuwse ringen en medaillons die oorspronkelijk door iemand anders voor rouw werden gedragen. Deze ringen zijn, omdat ze nieuw zijn, een uitzondering in mijn collectie.

Maar waar zijn ze in hemelsnaam? Ik sta op het punt een paniekaanval te krijgen, als op het kleine altaar dat ik bovenop een boekenkast heb gemaakt, de tweede trouwring van mijn moeder opduikt, alsof er een spotje op schijnt. Ik veeg hem schoon en doe hem om mijn rechtersvinger. Meteen voel ik een krachtige energie ervan uitgaan – de energie van mijn moeder, maar ook die van Kevin. Het soort energie dat in een sprookje zou betekenen dat de ring nooit meer af kan, je hoeft het niet eens te proberen. Of dat er ergens een schat verborgen ligt en dat de ring me ernaartoe zal leiden. Over de ring loopt een glinsterende strook van zo’n vijftientig kleine diamantjes, in drie rijen gezet. In de tijd waarin mijn moeder leefde was dit een populaire tweede trouwring voor huisvrouwen in het Midwesten, als upgrade van hun eenvoudige oorspronkelijke ring, zodra hun echtgenoten genoeg geld verdienden om zich een beetje luxe te kunnen veroorloven. Op een bepaald moment verving ik de dunne deco-ring die ik op afbetaling kocht toen ik met Kevin trouwde, door de glinsterende ring van mijn moeder. Na zijn dood dacht ik dat ik hem nooit meer zou afdoen. Ik zocht zelfs online op hoelang je je trouwring kan blijven dragen na de dood van je partner, en internet zei dat er geen regels voor zijn. Ik was altijd op zoek naar regels om structuur te geven aan het onmogelijke geworstel met het weduwschap, maar kon niks vinden. Ik vermoed dat ik zo in de Victoriaanse sieraden terecht kwam. Voor de Victorianen was rouw iets uitbundigs en gedisciplineerd, als een dans met vooraf bepaalde stappen.

Aeliana appt: ‘We zijn er.’ Ik pak mijn rugzak en ren de trap af, mijn vinger vol diamanten fonkelt als een gek. We gaan naar een klankbad sessie in het AIDS Memorial Grove in Golden Gate Park. Wonder boven wonder vinden we een parkeerplek. Om bij het bos te komen dalen we voorzichtig een paar provisorisch aangelegde treden af. Er schijnt hier ergens op een bankje of een rots een plaquette te zijn met de naam Sam D’Allesandro, maar ik heb hem nooit gevonden. Toen Sam in 1988 aan aids overleed, op 31-jarige leeftijd, was zijn literaire carrière net begonnen. Samen met Sams partner Sean waren Kevin en ik zijn executeurs – een verantwoordelijkheid die veel schuldgevoel meebrengt, alsof je nooit genoeg doet, alsof we altijd harder moesten werken om Sams herinnering levend te houden.

Ik ga in een slaapzak liggen tussen twee sequoia’s en het klankbad begint. Kantachtige takken verstrengelen zich op onmogelijke hoogte boven mijn hoofd, terwijl hun patronen verschuiven met de wind en de zon. Zoals beloofd hebben de kristallen klankschalen een transformerend effect. Zwevend in een veld vol mensen die ook in een cocon zitten, voel ik me levend en vredig, met een hart dat zich opent. Ik ken genoeg mensen die hun ogen zouden rollen bij het idee van een klankbad, maar hier tussen de sequoia’s worden mijn oordelen tot zwijgen gebracht. Nadat mijn vriendin Luka een essay had gelezen dat ik onlangs had afgerond, deelde ik mijn angst dat anderen het stuk sentimenteel zouden vinden, en Luka antwoordde: ‘Ik vind het niet sentimenteel, maar ik ben niet anti-sentimenteel. Ik denk dat wat men “sentimenteel” noemt vaak onze verlangens en aspiraties aanspreekt.’ Een van de mooie dingen van rouw is dat het onzin doorbreekt. Kan een weduwe, die in een staat van overmatige betekenis leeft, überhaupt sentimenteel zijn? Hier tussen de sequoia’s, de bladeren, de zon en de bries, en de diepe golven van de kristallen klankschalen, voel ik Kevin intens bij me—ook al zou hij met zijn ogen hebben gerold. Hij lachte graag om mijn New Age-dingen, om ze vervolgens in zijn eigen fictie en poëzie te verwerken. Ik had niet verwacht dat deze ervaring vandaag over hem zou gaan, maar dit is tenslotte wel een herdenkingsbos. Ik voel de drang om de ring van mijn moeder van mijn rechterhand naar mijn linkerhand te verplaatsen, als een echte trouwring. De energie die ik daarvan krijg is explosief.

De volgende dag loop ik mijn kantoor binnen en liggen de ringen die ik kwijt was open en bloot in een aardewerken kelk, een meter van waar ze normaal liggen. Ik denk: ‘Dat is bizar’, en open een berichtje van Maxe: ‘Dodie, veel liefs vandaag.’ Ik vraag: ‘Waarom?’ ‘Voor Kevin.’ Ik kijk in de Apple kalender en het is 15 juni—de zesde verjaardag van zijn overlijden. Ik had de data verward, dacht dat het over een paar dagen was, op de 19e. Opeens worden mijn ervaringen rond de ringen en het AIDS Memorial Grove duidelijk. Ik doe elk jaar een privéritueel voor Kevin, maar dit is de eerste keer dat ik begeleid werd. Als een brave Victoriaanse volgde ik de aanwijzingen. Het klankbad was meer dan een chakra-healing. Het was een ritueel voor de doden, een scheurtje in de sluier tussen de rationele wereld en de Andere Kant, waar Kevin doorheen stapte.

DODIE BELLAMY is romanschrijver, dichter en essayist. Centraal in haar werk staat haar toewijding aan narratieve experimenten, waarmee ze de grenzen tussen fictie, essay en poëzie opzoekt, met een focus op feminisme, seksualiteit, culturele artefacten, zowel hoogstaand als laagstaand, en alles wat queer is. Eerdere titels zijn onder meer *When the Sick Rule the World* (2015), *Bee Reaved* (2021) en *Writers Who Love Too Much: New Narrative Writing 1977–1997*, samengesteld met haar overleden echtgenoot Kevin Killian.

**KLEDINGBEDRUKKING, GRAFISCHE
ONTWERPEN EN MEER...**

***Wij maken maatwerkontwerpen en
bedrukken alle soorten textiel.***

**Q-LoXXX:
A Cannibal Myth**

23.10.2025
6:00 pm

Artist talk by
Natalia Sorzano

WET
3rd floor
Hillevliet 90
Rotterdam

wetfilm.org

that not only question but remain...
to make films

MONEY HORSE BOOK
by Sands Murray-Wassink
published by Die schönsten schwulen Bücher
www.dieschoenstenschwulenbuecher.com

Want to advertise something in the next issue? The space is yours (for free)! Write to info@A-Tale-of-A-Tub.org to reserve it.
Wil je iets adverteren in het volgende nummer? Er is ruimte (gratis)! Stuur een bericht naar info@A-Tale-of-A-Tub.org om te reserveren.

Text by Dodie Bellamy, edited by Isabelle Sully, designed by Sabo Day, translated by Mirjam Linschooten, printed by NPN Drukkers, Breda.
Published on the occasion of *The Clock Wife*, held from October 25, 2025 – January 25, 2026, at A Tale of A Tub, Rotterdam.
Tekst van Dodie Bellamy, bewerkt door Isabelle Sully, vormgegeven door Sabo Day, vertaald door Mirjam Linschooten, gedrukt door NPN Drukkers, Breda. Uitgegeven ter gelegenheid van *The Clock Wife*, gehouden van 25 oktober, 2025 t/m 25 januari, 2026 in A Tale of A Tub, Rotterdam.